

altid været meget ordknap, naar Talen faldt paa hans Ungdom; men saa meget mente man dog med Bestemthed at vide, at han en Gang som Dreng havde været Vidne til, hvorledes Herremanden havde gennempryglet Faderen med sin Stok; og man antog, at denne Oplevelse ikke havde været uden Betydning for hans senere Udvikling.

Emanuel følte i dette Øjeblik et Stik i Hjærtet ved at tænke paa, at det var en Volds-handling og ingen Kærlighedsgærning, som dette Fattigbarn skyldte sin aandelige Oprejsning.

Han blev revet ud af sine Tanker ved, at Væveren pludselig standsede og sagde:

„Ja, for du véd vel, Emanuel, at han endelig har bekendt sin svare Synd? Gud se til ham i Miskundhed!“

„Hvad er det, du siger? Hvem har bekendt?“

„Sogneraadsformanden naturligvis. Hvem tænkte du ellers paa?“

„Hvad har Sogneraadsformanden bekendt? . . . Jeg forstaar ikke et Muk.“

„Han har omsider ydmyget sig for Vorherre og faaet sit Hjærte til at bekende, at han har levet i Uterlighed. Der er jo nok mange, som længe har haft en Mistanke derom; men man kunde jo næsten ikke tro det muligt, at en Mand,